

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 P 209782 24 Gž
Novi Travnik, 10.09.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Davora Kelava kao predsjednika vijeća, Edvina Kokić i Alme Islamović kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja F. M., ... T., koga zastupa punomoćnik Admir Smailagić, advokat iz Travnika, Bosanska 81., protiv tuženika 1. P. D. sin V., ..., V. i 2. Z. M., Sestre P. 4., K., Republika Srbija, koje zastupa punomoćnik Faruk Čosović, advokat iz Visokog, Musala 1., uz sudjelovanje umješača na strani tuženih F. D. i E. M.-D., sa privremenim boravištem u U., D., koje zastupaju punomoćnici Adin Brajić i Selma Brajić, advokati Zajedničkog advokatskog ureda iz Travnika, Zenjak 7., radi utvrđivanja prava vlasništva, vrijednost spora 45.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljene protiv presude Općinskog suda Travniku broj: 51 0 P 209782 23 P od 28.06.2024. godine, u sjednici vijeća održane dana 10.09.2025. godine donio je sljedeću

PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana, te se potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 209782 23 P od 28.06.2024. godine.

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka povodom pravnog lijeka u iznosu od 351,00 KM.

Obrazloženje

Pobijanom presudom u stavu I izreke Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 209782 23 P od 28.06.2024. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim je traženo da sud utvrdi da je tužitelj po osnovu dosjeloosti stekao pravo vlasništva na nekretnini označenoj kao k.č. 2406, zv. "SLAVKA RODIĆA", u naravi dvorište, kuća i zgrada ukupne površine 262 m², upisana u zemljišnoknjižnom ulošku broj 3437 K.O..., te da su tuženi dužni trpjeti da se kod zemljišnoknjižnog ureda Općinskog suda u Travniku izvrši uknjižba prava vlasništva u korist tužitelja, kao i da tuženi nadoknade tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.632,80 KM, sve u roku od 30 (trideset) dana. U stavovima II, III i IV djelimično je usvojen zahtjev tuženih da im tužitelj naknadi troškove parničnog postupka, a odbijen je zahtjev umješača za naknadu troškova parničnog postupka.

Protiv te presude žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj, iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku, sa prijedlogom da sud uvaži žalbu i pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak, uz naknadu troškova parničnog postupka. U bitnom navodi da prvostepeni sud nije dao ocjenu dokaza provedenih tokom postupka, da nije cijenio iskaze svjedoka tužitelja, pa ni iskaze svjedoka tuženih. I dalje smatra da su ispunjeni uslovi za usvajanje tužbenog zahtjeva i da su iskazi

saslušanih svjedoka bili vjerodostojni, te da je neprekidnim višedecenijskim posjedovanjem predmetne nekretnine valjalo usvojiti tužbeni zahtjev.

Tuženi su podnijeli odgovor na žalbu kojim osporavaju blagovremenost žalbe.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Neosnovano tuženi prigovaraju neblagovremenost žalbe, budući da je prema sadržaju spisa posljednji dan (od roka od 30 dana) za izjavljivanje žalbe isticao u dane kada sud ne radi (vikend), pa je tužitelj žalbu izjavio prvi naredni radni dan, što istu čini blagovremenom.

Žalba je neosnovana.

Iz sadržaja spisa prvostepenog suda i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud utvrdio:

- da je predmet spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je po osnovu dosjelosti stekao pravo vlasništva na nekretnini označenoj kao k.č. 2406, zv. „SLAVKA RODIĆA“, u naravi dvorište, kuća i zgrada ukupne površine 262 m², upisana u zemljišnoknjižnom ulošku broj 3437 K.O. ..., koja se nalazi u T. na adresi ... (ranije adresa),
- da su kao nositelji prava posjeda na predmetnoj nekretnini upisani umješači, dok su nositelji prava vlasništva tuženi koji su ugovorom o kupoprodaji broj: OPU-IP:1663/2022 zaključenim dana 16.12.2022. godine prodali predmetnu nekretninu umješačima,
- da tužitelj nije dokazao valjan pravni osnov posjedovanja, što čini njegov posjed nezakonitim,
- da su svo vrijeme posjedovanja tužitelj i njegovi prednici znali da predmetna nekretnina nije njihovo vlasništvo nego tuđe, zbog čega isti nemaju savjestan posjed, te da nesavjesni posjednik ne može postati vlasnik dosjelošću.

Iz sadržaja žalbe proizlazi da tužitelj konkretne razloge za pobijanje prvostepene presude u suštini iznosi samo na drugoj strani žalbe. Naime, na prvoj strani žalbe tužitelj ponavlja sadržaj izreke pobijane presude, na trećoj i četvrtoj strani žalbe citira odredbu član 58. Zakona o stvarnim pravima i iznosi definicije dosjelosti i vrsta posjeda. Dakle, na drugoj strani žalbe tužitelj iznosi shvatanje načela slobodne ocjene dokaza i odredbi članova 8. i 123. Zakona o parničnom postupku, kao i šta treba da čini sadržaj obrazloženja presude u smislu člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, te prigovara da sud nije dao ocjenu njegovih dokaza. Predlaže da ovaj sud uvaži žalbu i pobijanu presudu ukine te predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Dakle, ovi dijelovi žalbe u kojima žalitelj iznosi sadržaj zakonskih odredbi, te koje su obaveze suda u postupku, za ovaj sud nisu sporni, odnosno tužitelj pravilno iznosi sadržaj zakonskih odredbi, te dalje pravilno iznosi pravne zaključke koji se tiču

procesnog i materijalnog prava. Međutim, ovi dijelovi žalbe ne sadrže konkretne navode šta to tužitelj nalazi nepravilnim u postupanju prvostepenog suda, a na koje navode bi ovaj sud dao svoj odgovor.

Jedini dakle konkretan navod odnosi se na prigovor u pogledu ocjene dokaza, odnosno propust prvostepenog suda da ocjeni iskaze svjedoka koji su saslušani tokom postupka, i to: E. F., A. B., M. E., N. M., S. B. i D. P.

Kao što je iznad navedeno, predmet spora u postupku koji je vođen pred prvostepenim sudom je zahtjev tužitelja za utvrđenje prava vlasništva (vanrednom) dosjelošću.

Prema odredbi člana 58. stav 2. Zakona o stvarnim pravima FBiH („Službene novine FBiH“, broj 66/13, 100/13) samo dvije činjenice pravno su relevantne za sticanje prava vlasništva tzv. vanrednom dosjelošću, a što tužitelj i traži u ovom postupku, a to su savjesnost posjeda i dužina trajanja posjeda (20 godina neprekidno).

Pravilno žalitelj primjećuje da je prvostepeni sud propustio u obrazloženje presude unijeti iskaze ovih svjedoka, te sadržaj isprava koje su provedene kao dokaz od strane tužitelja.

Međutim, za taj propust prvostepenog suda ovaj sud nalazi da nije bio od značaja za pravilnost i zakonitost pobijane presude. To iz razloga što ovi dokazi na koje tužitelj ukazuje idu u smjeru dokazivanja da je tužitelj, odnosno njegovi prednici, vršio faktičku vlast na predmetnoj nekretnini, tj. da je istu posjedovao, te u smjeru da se dokaže dužina trajanja takvog posjeda. Te okolnosti prvostepeni sud faktički i utvrđuje dokazanim, jer predmetni tužbeni zahtjev ne odbija iz ovog razloga.

Dakle, u situaciji kada su tuženi osporili savjesnost tužitelja, te kada je tužitelj u svom iskazu kao parnična stranka na raspravnom zapisniku od 23.04.2024. godine (strana 5.) u dva navrata iskazao navode koji i više nego jasno ukazuju na postojanje svijesti kod tužitelja, pa i njegovih prednika, da predmetna nekretnina ne pripada njima i da nisu vlasnici, tada i ovaj sud nalazi identično kao i prvostepeni sud, odnosno da je tužitelj nesavjestan posjednik, pa bez obzira na dužinu trajanja posjeda tužitelj ne može postati vlasnikom te nekretnine koja je predmetom spora. U tom smjeru, tužitelj prvo prenosi izjavu svoje majke da su vlasnici dolazili i dogovarali sa njegovim djedom kupovinu predmetne nekretnine i da je postojao neki usmeni dogovor, a onda iznosi i da mu je lično poznato da ta kuća nije njihova, da je tuđa, te da je tražio vlasnike da se dogovore da nastavi tu da žive i da mu prodaju nekretninu.

Dakle, u smislu odredbe člana 326. stav 1. Zakona o stvarnim pravima posjed je savjestan zavisno o subjektivnom stavu posjednika o usklađenosti njegovog posjeda s pravom na posjed. Isto tako, u smislu ovih odredbi savjesnost prestaje čim posjednik sazna da mu pravo na taj posjed ne pripada. Stoga kada se navedena odredba dovede u vezu sa iskazom tužitelja iz kojeg jasno i nedvosmisleno proizlazi saznanje tužitelja da predmetna nekretnina pripada drugim osobama, tada i ovaj sud nalazi da je valjalo odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Iz tih razloga ni propust prvostepenog suda da daje dodatno, i šire, obrazloženje u vezi same faktičke vlasti na nekretnini i dužine takve vlasti-posjeda, kod utvrđenja da je posjed nesavjestan, u konačnici nije od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Ostale žalbene navode ovaj sud je cijenio, ali nije našao da su od odlučnog značaja, pa ih nije dodatno obrazlagao iz razloga propisanih članom 231. Zakona o parničnom postupku.

U vezi troškova postupka po pravnom lijeku tužitelj je tražio naknadu troškova postupka u vidu sastava žalbe u iznosu od 351,00 KM, pa kako nije uspio ni u ovom dijelu postupka to je i ovaj dio zahtjeva odbijen.

Slijedom iznesenog je žalbu valjalo odbiti i odlučiti kao u izreci presude temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća
Kelava Davor